

Al ruim vijftien minuten houdt Mark Oldings drie paar sokken in zijn handen. Het gaat tussen witte sportsokken, een paar gewone witte sokken en een paar zwarte. Hij moet beseffen dat de zwarte het zachtst aanvoelen, maar bij zwarte sokken voelt hij zich nooit op zijn gemak; onrustig, oncomfortabel. Witte sokken daarentegen zijn fijn, die geven hem een vitaal en sterk gevoel. Niet zo sterk dat hij er de wereld mee aankan, wel zo dat als hij de wereld ooit aan zal kunnen, het alleen met witte sokken mogelijk zal zijn.

Met die gedachte was hij de winkel in gelopen en had hij een paar witte sokken gepakt. Toen schoten hem Yvonne's woorden te binnen. 'Je kunt niet je hele leven op witte sokken blijven lopen,' had ze laatst gezegd. 'Dat is zo onvolwassen.' Wat deed het ertoe, wilde hij antwoorden. Sokken zijn dingen die je achteloos hoort te kopen, of die je partner minstens even achteloos voor jou koopt. Elke seconde aandacht besteed aan het kopen van sokken is er één te veel. Maar ze leek erop te staan dat hij een paar zwarte sokken zou kopen en zonder er goed bij na te denken had hij haar beloofd naar zwarte sokken te zullen kijken. Niet kopen, maar kijken. Eerlijk kijken. Dat betekende dat hij in zijn eentje naar de winkel moest om wit en zwart dezelfde kans te geven.

Hij loopt een trap af en gaat alles nog eens na: drie paren,

zes sokken. Alle drie de paren aanschaffen, of juist twee van de drie, of toch een van de drie. Of natuurlijk geen enkel. Aangezien de tweede en derde samen op zes manieren kunnen, zijn er acht mogelijkheden in totaal.

Geen enkel paar kopen is geen reële optie. Dan is hij ruim anderhalf uur van huis zonder enig resultaat. Dat zou niet alleen bij Yvonne maar ook bij hemzelf ergernis oproepen. Niets is zo vervelend als dingen voor niks doen. Als Mark Oldings van plan is iets te doen, dan doet hij het ook.

Twee maanden geleden ging hij naar de videotheek met een simpel doel: een film huren. Uiteindelijk was hij na anderhalf uur thuis zonder film, want de meeste titels in de videotheek kende hij al en de andere zeiden hem niets. Twee films spraken hem wel aan, maar hij besloot dat het toch het beste was geen van beide te huren. Voor de eerste die hij uitzocht was het intussen al te laat geworden – die duurde ruim twee uur – en de andere leek hem bij nader inzien niet origineel genoeg. Het was spijtig dat hij een deel van zijn tijd kwijt was, maar de tevredenheid over zijn doordachte besluit woog zwaarder. ‘We zouden vanavond toch eindelijk samen een film kijken!’ had Yvonne gezegd toen hij thuis kwam. Hoewel het een vraag was, zei ze het met een uitroep-teken. Hij schrok van haar felheid, ze gedroeg zich normaal gesproken nooit zo. Vervolgens sprak ze verhit verder, maar de woorden drongen niet meer tot hem door. Tussen alle afwezige vraagtekens ving hij één zinnetje op: *Een jager die nooit jaagt*. Zo typeerde ze hem. Zelf scheen ze het een vondst te vinden, ze bekoelde meteen nadat ze het gezegd had. De opmerking bleef sindsdien aan hem knagen. Misschien juist omdat hij haar niet begreep.

Met drie sokkenparen in zijn hand op een warme zaterdagmiddag in een steeds drukkere winkel moet hij er weer aan terugdenken. Hij zal haar niet teleurstellen, hij zal jagen. Hij zal met vangst terugkomen.

Hij kijkt rustig om zich heen naar wat anderen aanschaffen. Ze nemen minder tijd dan hij en zodra ze een keuze hebben gemaakt gaan ze naar de kassa. Ze zullen vast blij zijn met hun aankopen, maar begaan toch een fout: ze kijken alleen naar wat ze willen hebben, naar niets anders. Ze vergeten een van de basisprincipes van het jagen: oog hebben voor de omgeving.

Mark Oldings heeft oog voor zijn omgeving, hij ziet mensen komen en gaan, zonder dat zij hem opmerken. Dat maakt niet uit, hij is hier immers gekomen voor sokken. Maar voor welke soort en welke kleur?

Als hij alleen de gewone witte koopt zal Yvonne teleurgesteld zijn en bovendien zeggen dat hij er al genoeg heeft. Niet ten onrechte, want als er één kledingstuk is waarvan hij goed voorzien is, zijn het sokken. In elk jaargetijde, bij elk type weer en voor elke stemming zijn er meerdere paren voorhanden. Nooit heeft iemand hem kunnen betrappen op twee ongelijke sokken of op gaten in zijn sokken. Hij staat zijn mannetje als het op sokken aankomt. Mark Oldings, de man met de perfecte sokkenverzameling.

Alleen zijn het nooit zwarte, dat is het verwijt, dat is de oorzaak van dit uitstapje.

Hij was gekomen om gelijke kansen te geven aan zwart en wit. Toen hij de winkel binnenkwam en haast automatisch een wit paar pakte, haastte hij zich naar het rek met zwarte sokken. Na minutenlang roerloos met deze twee paren in zijn handen te hebben gestaan realiseerde hij zich dat er sprake was van een impasse en had hij de witte sportsokken erbij gehaald. Even wit als de gewone witte, maar anders. Niet voor bij het werk, nee, voor bij het sporten, dat maakt het pontificale Puma-logo wel duidelijk. Yvonne zal waarschijnlijk tegenwerpen dat het weer witte zijn, maar dan heeft hij het sterke argument van de sportschool. Deze sok-

ken lenen zich daar uitstekend voor, en dat maakt haar toch ook blij. Had ze niet gezegd dat hij er goed aan zou doen vaker te gaan sporten? Of zei ze dat vooral om zichzelf te dwingen vaker gebruik te maken van haar hardlopmachine? Sinds ze die kocht heeft ze haar tenslotte slechts tweemaal gebruikt.

Een winkelmedewerker kijkt hem aan en loopt naar hem toe. Weet die het antwoord misschien? Is hij daarvoor ingehuurd, is dat zijn taak: mensen antwoord geven op vragen?

Hij wacht tot de man hem tot op twee meter genaderd is en opent dan zijn mond om vragen op hem af te vuren, maar de man begint zelf. 'Meneer, wilt u alstublieft niet deze stoelen bezet houden? Dit is de schoenenafdeling. Deze stoelen zijn bedoeld voor mensen die schoenen passen en ik zie bij u geen schoenen. Bent u hier voor schoenen? Naar welke schoenen bent u op zoek?'

Het is niet de man met de antwoorden, maar de man met de vragen. Hij staat op en kijkt de man doordringend aan. Een persoon die alleen maar vragen stelt en doet alsof hij de antwoorden al heeft, zo iemand verdient geen antwoord. Zonder een woord te zeggen pakt hij de sokken en loopt naar een andere verdieping.

Met de gewone witte sokken in zijn rechter- en de andere twee paar in zijn linkerhand gaat hij een roltrap op, en weer een, en dan komt hij uit bij de afdeling waar de sokken vandaan komen. Nu moet hij een keuze maken, het heeft lang genoeg geduurd. Hij kan niet met de gewone witte sokken terugkomen, hij is juist naar de winkel gegaan om ook eens de kans te geven aan een ander soort. Voordat hij zich weer kan bedenken, legt hij ze terug.

Nog twee te gaan: de witte sportsokken en de gewone zwarte.

Beide paren klemt hij stevig in zijn handen. De witte sport-sokken zijn mooi, maar zien er sportief uit. Een beetje beangstigend zelfs, door het dier erop dat in volle vaart op iets lijkt af te stevenen. Op weg naar een bijzondere prestatie, of naar een slachtoffer. Met een bronzen plak nemen deze sokken geen genoegen, nee, goud is het minimum. Deze poema verslaat iedereen die hij aanvalt. Hij overwint zelfs elke jager.

En misschien valt het wel mee met de zwarte, hij heeft immers de afgelopen tien jaar geen zwarte sokken aangeraakt, laat staan aangehad. Wie weet is het niet meer dan een uit de hand gelopen vrees, een allergie die in de loop der jaren is ontstaan. Niet door contact met een allergeen, maar juist door het vermijden daarvan.

Twee met elkaar fluisterende parfumverkoopsters leiden hem af door onbeleefd naar hem te wijzen. Hij maakt zich hoofdschuddend uit de voeten. Privacy is er niet meer bij tegenwoordig.

Nogmaals bekijkt hij de sokken. De zwarte zullen ergens voor staan. Ze zullen monden snoeren, de opmerkingen over witte sokken zullen verleden tijd zijn. Hij ziet voor zich hoe hij achteloos zijn broekspijpen ophaalt en de omgeving vervolgens met de mond vol tanden laat staan. Een overwinning voor Mark Oldings, dankzij zijn sokken.

Opgewonden legt hij de witte sportsokken terug in het Puma-nest, bij de andere winnaars. Ze zijn overbodig. Hij zal de zwarte kopen, dat is de beste keuze. Misschien zal hij zich er niet direct beter door voelen – dat is nog de vraag – maar anderen zullen hem wel zo zien. Dat zal hij merken, zonder twijfel. En daar zal hij volwassener van worden.